

Лисицата овчарь.

Оттогасъ има много години. Пъкъ и кой знае,
—това, може би, никога не е ставало!

Имало една жена; трѣбвало ѝ овчарь. Тръгнала
тя да си пазари овчарь; повървѣла, току срѣщнала
една мечка. Загледала се о нея мечката, най-сетнѣ рѣ-
шила да я попита: „Накждѣ тѣй, стрино?“

— Търся овчарь, — обадила се жената.

— Че вземи мене за овчарь!

— Но какъ ще ми мамишъ стадото?

Мечката поръмжала, но жената ѝ казала: „Ехъ,
не те бива!“

Тръгнала по-нататъкъ.

Вървѣла, що вървѣла, срѣща я единъ вълкъ.

— Накждѣ тѣй, стрино? — пита я вълкътъ.

— Търся си овчарь, — казала жената.

— Че вземи мене!

— Но какъ ще ми мамишъ стадото?

— Вълкътъ взелъ да вие, но жената му казала:
„Ехъ, не те бива!“

Тръгнала жената по-нататъкъ, насрѣща ѝ една
лисица.

— Накждѣ тѣй, стрино? — пита я лисицата.

— Търся си овчарь.

— Че вземи мене!

— Но какъ ще ми мамишъ стадото?

— Дзънъ-дзънъ-дрънъ? — извила лисицата сѣ
гладко и сладко.

— Добрѣ, ще те взема,—съгласила се жената.